

Sygnatura akt VIII C 2512/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko T. S.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2512/16

UZASADNIENIE

W dniu 25 listopada 2015 roku powód (...) z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu T. S. powództwo o zapłatę kwoty 249,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w wyniku kontroli biletowej w pojeździe nr 14 przeprowadzonej w dniu 28 kwietnia 2005 roku, u pozwanego stwierdzono brak ważnego biletu podróznego. W następstwie zaistniałego zdarzenia pozwany zobowiązany był do wniesienia opłaty dodatkowej w kwocie 110 zł, czemu jednak uchybił. W dniu 16 sierpnia 2012 roku pierwotny wierzyciel dokonał przelewu na rzecz powoda przysługującej mu wobec pozwanego wierzytelności. Na wartość przedmiotu sporu składają się: kwota 110 zł z tytułu należności głównej oraz kwota 139,17 zł z tytułu odsetek naliczonych za okres od dnia 13 maja 2005 roku, tj. od dnia wymagalności roszczenia do dnia 22 września 2015 roku.

(pozew k. 2-5)

W dniu 30 listopada 2015 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 8969/15).

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 19)

Nakaz ten zaskarżył sprzeciwem w całości pozwany, podnosząc, że w dniu 20 listopada 2003 roku zgłosił utratę dowodu osobistego, a zatem nie mógł się posłużyć przedmiotowym dokumentem w dniu rzekomego przejazdu środkiem komunikacji miejskiej i to nie on jechał przedmiotowym pojazdem.

(sprzeciw k. 28-29)

Na rozprawie w dniu 11 stycznia 2017 roku pełnomocnik powoda nie stawił się. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, kwestionując, aby przedmiotowego dnia podróżował środkiem komunikacji miejskiej, a także by składał podpis pod treścią raportu kontroli (k. 16). Ponadto zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia.

(protokół rozprawy k. 69-70)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 kwietnia 2005 roku działający w imieniu pierwotnego wierzyciela kontroler biletów o numerze 407, wypisał na osobę podróżującą tramwajem linii 14 bez ważnego biletu, posługującą się wystawionym na pozwanego dowodem osobistym seria (...), raport kontroli nr (...).

W związku z jazdą bez biletu skontrolowany pasażer został zobowiązany do zapłaty opłaty dodatkowej w wysokości 110 zł, zgodnie z właściwą uchwałą Rady Miejskiej w Ł. oraz przepisami porządkowymi lokalnego transportu zbiorowego w Ł.. Powyższa opłata dodatkowa za jazdę bez ważnego biletu winna być uiszczona na rzecz R. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Zakład (...) w Ł., zgodnie z umową zawartą przez niego z Zarządem Dróg i (...) w Ł..

(umowa z dnia 4.11.2003 roku wraz z aneksem k. 13-14, uchwała Rady Miejskiej w Ł. wraz z przepisami porządkowymi oraz przepisami taryfowymi k. 14-15, raport k. 16)

W dniu 16 sierpnia 2012 roku powód (...) w W. zawarł z R. K. Zakładem (...) w Ł. umowę o przelew wierzytelności, m.in. wobec dłużnika T. S.. W załączniku do umowy wierzytelności zadłużenie pozwanego zostało określone na kwotę 110 zł.

W dniu 27 maja 2013 roku powód sporządził zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności, w którym zadłużenie pozwanego zostało oznaczone na łączną kwotę 249 zł.

(umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem k. 10-11, zawiadomienie k. 12, okoliczności bezsporne)

Pozwany T. S. nie podróżował przedmiotowego dnia tramwajem linii 14, w tej dacie nie posługiwał się także dowodem osobistym seria (...) nr (...). Pozwany zgłosił w/w dokument tożsamości jako utracony w dniu 20 listopada 2003 roku i w dniu 22 grudnia 2013 roku złożył wniosek o wydanie nowego dowodu osobistego. Od dnia 26 stycznia 2004 roku pozwany posługuje się dowodem osobistym seria (...).

(poświadczenie k. 42, zaświadczenia z Urzędu Miasta Ł. k. 43, kserokopia dowodu osobistego k. 30-30v.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił wyłącznie częściowo jako bezsporny, a w pozostałej części, w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron procesu, z tym jednak zastrzeżeniem, że pozwany kwestionował, aby nakreślił podpis pod treścią raportu kontroli.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, iż w dniu 28 kwietnia 2005 roku działający w imieniu pierwotnego wierzyciela kontroler biletów poddał kontroli osobę podróżującą tramwajem linii 14, która podróżowała bez ważnego biletu. Poza sporem pozostawało nadto, że osoba ta w czasie kontroli posłużyła się dowodem osobistym wystawionym na dane pozwanego. Pozwany w toku postępowania kontestował jednak, aby krytycznego dnia podróżował środkiem

komunikacji lokalnego transportu zbiorowego w Ł., kwestionując przy tym, aby złożył podpis pod raportem kontroli. W celu udowodnienia swoich twierdzeń (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.) pozwany przedłożył zaświadczenie z Urzędu Miasta Ł., z treści którego wynika, że dokonał on zgłoszenia utraty w dniu 20 listopada 2003 roku dowodu osobistego seria (...), a nadto, iż od dnia 26 stycznia 2004 roku pozwany posługuje się dowodem osobistym seria (...). Na potwierdzenie tej ostatniej okoliczności pozwany złożył nadto kserokopię dokumentu tożsamości. Sądowi nie umknęło również, iż podpis złożony pod raportem kontroli prima facie różni się od próbki podpisu pozwanego, która została odebrana na rozprawie w dniu 11 stycznia 2017 roku. Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że powód nie wykazał legitymacji biernej pozwanego do występowania w przedmiotowej sprawie, poprzez niewykazanie, iż pozwany złożył podpis pod raportem kontroli nr (...).

Niezależnie od powyższych rozważań w sprawie zasadny okazał się zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321), Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie).

W myśl przepisu art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (t.j. Dz.U. 2015, poz. 915 ze zm.) roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia o zapłatę opłaty dodatkowej, które stało się wymagalne w dniu 13 maja 2005 roku, jak wskazał powód.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 1 roku od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce.

Tym samym należy uznać, iż powód wytoczył powództwo przeciwko pozwanemu po upływie rocznego terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem (powód wniósł do Sądu pozew dopiero 25 listopada 2015 roku).

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał by pozwany zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Na marginesie wskazać należy, że zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie, dopuszcza się możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

Nie można uznać podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia za działanie sprzeczne z zasadami współzycia społecznego przewidzianymi w art. 5 k.c. w sytuacji, gdy powództwo zostało wytoczone po ponad 9 latach od momentu przedawnienia roszczenia. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współzycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Mając powyższe na względzie, Sąd oddalił powództwo w całości.